

Quan es gira la truita

Dij, 5/05/2011 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

Ahir al vespre mentre preparava una truita de salsitxa per sopar pensava que llàstima que la globalització no hagi portat a Roma la botifarra catalana, i pensava alhora en el que escriuria avui aquí sobre la [trobada de blocaires al Vaticà](#). Meditava les paraules que havia de fer servir mentre girava la truita i vet aquí que em va relliscar de les mans la paella i la truita va quedar feta un nyap. Les dones diem amb orgull que som capaces de fer moltes coses alhora. Però, és clar, després passen aquestes coses. Ara bé, sempre podem aprendre d'una truita poc agraciada. Per exemple, podem trobar una metàfora.

Perquè a la trobada de blocaires del Vaticà, on vaig ser una de les 150 participants, també se'm va girar la truita. En sentit figurat, és clar. Tot va començar molt bé, amb la breu i concreta salutació tant de l'**arquebisbe Celli**, president del Pontifici Consell de les Comunicacions Socials, com lla introducció del responsable de Comunicació i Llenguatge del Pontifici Consell de la Cultura, **Richard Rouse**, que va fer una llista clarivident de tot allò que NO volia ser aquella trobada. En primer lloc, va dir, **no pretenia ser "una trobada de blocaires catòlics"**.

Tot i així, quan el moderador de la primera taula rodona, la qual aplegava uns quants blocaires, va començar a parlar, em va semblar que estàvem a missa. I quan els ponents es van anar expressant, tret d'excepcions, el to era ben apològic. Es feia servir un llenguatge d'Església del tot autoreferencial. Suposo que això va escalfar els ànims d'una majoria de la platea que estava en la mateixa sintonia i, en el torn de debat, les preguntes o intervencions dels participants feien feredat. Hi havia participants no catòlics ni creients, però no van intervenir, i alguns van marxar.

La truita es va girar després. Quan va ser el moment d'una taula rodona amb els representants institucionals. El moderador va ser el brillant [Antonio Spadaro](#), i no gens menys brillant va ser el pare **Lombardi**, portaveu de la Santa Seu, (d'aquest home, jo en diria *Santo Subito*), i fins i tot va destacar un jove sacerdot de la diòcesi de Pàdua, [Marco Sanavio](#). El nivell de les ponències va canviar radicalment. Em refereixo no només a la qualitat del que deien, sinó a com ho deien. La truita es va girar perquè el més lògic hauria estat que els blocaires aportessin aire fresc, el vent de l'Esperit, que bufa on vol però no saps d'on ve ni d'on va. Aquest vent, va arribar, sí, però amb el panell vaticà. I la truita, a

diferència de la meva, va quedar ben llüida.